

[Rager.]

Derefter kom det ærede Medlem Hr. Krag ind paa en Kritik af det foreliggende Forslag, og i denne Kritik var blandet nogle Bemærkninger rettet til Udtalelser, jeg havde fremsat i Gaar. Nu skal jeg tillade mig at se paa den Maade, det ærede Medlem Hr. Krag læser Cirkulærer paa, og saa vil jeg deroverfor stille op, hvorledes jeg læser Cirkulærer, uden at jeg mener, at min Læsning er farvet med Brillen, hvilket jeg vil paastaa, at det ærede Medlem Hr. Krag har været.

I et Cirkulære af 31. Oktober har jeg læst følgende: at den Omstændighed, at et Arbejdsløshedskassemedlem — eller et Ikke-Arbejdsløshedskassemedlem — forud for en Arbejdsløshedspæriodes Begyndelse har haft en god Arbejdsindtægt, skal ikke kunne influere paa, om han kan faa ekstraordinær Hjælp eller ej. Jeg har dernæst læst i et andet Cirkulære — det er af 3. December —, at denne Lov for de ikke arbejdsløshedspæriodes Vedkommende kun søger og kun skal søge at yde en Nødhjælp; man skal undersøge den paagældendes Forhold nøje, og hvis Undersøgelsen giver det Resultat, at han paa den Tid, da han søgte om Krisehjælp, er saaledes økonomisk stillet, at han kan klare sig paa anden Vis — ved Ægtefælles Bistand, ved Frigørelse af Kapital eller lignende —, saa kan han ikke faa Hjælp.

Saa siger det ærede Medlem, at disse to Ting staar i Modsetning til hinanden. Det kan jeg ikke se. Jeg opfatter det første saaledes, at den Omstændighed, at den hjælpssøgende har haft en god Arbejdsindtægt, skal i sig selv, hvis han nu ingen Midler har for Haanden, ikke kunne forhindre ham i at faa en Nødhjælp. Med andre Ord, den Omstændighed, at en Mand i længere Tid har kunnet spise sig mæt, og spise sig godt mæt, skal, hvis han en Dag staar paa bar Bund, ikke hindre ham i at faa Hjælp; men den Mand, der, uden at have haft nogen særlig stor Indtægt i den sidste Tid, ad anden Vej har faaet et Rygstød, skal naturligvis ikke kunne leve paa det øvrige Samfunds Bekostning. Der skal efter min Mening en ualmindelig god Villie til at finde nogen som helst Uoverensstemmelse mellem disse to Cirkulærer.

Det ærede Medlem Hr. Krag var atter i Dag inde paa Spørgsmaalet om Cirkulæret af 28. November, som handler om Spørgsmaalet: Lønnen for Skærveslagning, og jeg forstod paa det ærede Medlem, at han ganske havde misforstaaet den Redegørelse, jeg gav i Gaar af Arbejdsløshedskassens

Arbejds metode. Jeg vil indrømme, jeg gjorde den ikke saa forfærdelig dybtgaaende, fordi jeg troede, at ærede Medlemmer i denne Sal næsten alle var orienterede, og at det i alt Fald gjaldt det ærede Medlem Hr. Krag, men da jeg har taget fejl heri, bliver jeg nødt til i Dag at gaa lidt dybere ind paa denne Sag.

Det ærede Medlem Hr. Krag fastslog i Dag, at den Omstændighed, at den gangse Betaling i Odense Amt for Skærveslagning var højere end den gangse Betaling i Randers Amt, ikke kunde berettigge en Mand i Randers Amt til at nægte at slaa Skærver til den der gældende Betaling, og intet giver Arbejdsløshedskassen eller vi andre det ærede Medlem mere Ret i. Men Forholdet er ogsaa saaledes, at en saadan Arbejdsvægring ikke vilde blive godkendt.

Cirkulæret af 28. November indeholder en Henvisning til en Landsoverenskomst mellem Entreprenørforeningen og Dansk Arbejdsmandsforbund om Betaling for Udførelse af kommunale Jord- og Vejarbejder, og Ministeriet udtaler der, naturligvis som Supplement til gældende Lov — det maa jo ethvert Cirkulære være —, at naar der er et Sted, hvor man ikke har noget fast Holdepunkt, mener Ministeriet, at den, der vægrer sig ved at tage Arbejde ved Skærveslagning for en Betaling, der ligger væsentlig under de i denne Overenskomst fastsatte Vilkaar, har fyldestgørende Grund til Arbejdsvægring.

Se, dette Cirkulære har jo mange kloge Hoveder moret sig med at forsøge, om de kunde læse netop saadan, som det passede dem. Nu har det altsaa i Virkeligheden mest Interesse, hvordan Nævnet har læst det, og Nævnet har læst det saaledes, som jeg sagde før, at Cirkulæret kan ikke ændre Loven, Cirkulærer er en yderligere Forklaring for Tilfælde, man ikke bestemt kan finde i Lovene, og der har vi holdt os til som det virkelig grundlæggende Arbejdsløshedslovens § 17, 2det Stykke:

„Det skal ikke kunne anses for fyldestgørende Grund til at vægre sig ved at overtage et anvist Arbejde, at Lønnen for Arbejdet er lavere end den, som den paagældende har haft, naar Lønnen dog ikke er under den Timeløn, der i Henhold til Overenskomst mellem Arbejdsgivere og Arbejdere er fastsat for tilsvarende Arbejde, eller under, hvad der i den paagældende Virksomhed eller Egn sædvanligt ydes for tilsvarende Arbejde“.

Dette har været vor eneste Ledestjerne, efter den er vi gaaet frem, og derfor vil man se, at medens der nogle Steder er til-